

ב"ל (ירושלים) 33231-05-12 - בנימין פרץ נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (ירושלים) 33231-05-12 - בנימין פרץ נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה ירושלים
33231-05-12 (ירושלים)

בנימין פרץ

ע"י ב"כ - עו"ד נאוה אילון

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ - עו"ד ארז בן דוד

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

[13.02.2013]

כב' השופט דניאל גולדברג

פסק דין

1. המערער, מר בנימין פרץ, הגיש ערעור זה לפי סעיף 5 לחוק התגמולים לנפגעי פעולות איבה, התש"ל-1970, על החלטת הוועדה הרפואית לעררים מיום 17.4.12, לפיה אין קשר סיבתי בין הנכות הנפשית של המערער לבין פגיעת איבה בה נפגע בשנת 2003.
2. החלטת הוועדה הרפואית לעררים ניתנה על פי פסק דינו של בית דין זה מיום 1.2.11 בתיק בל 52070-03-11, בו נקבע:
"הריני מורה על השבת עניינו של המערער לדיון בפני הוועדה הרפואית לעררים על מנת שתבהיר האם נוכח ממצאיה וכלל המסמכים הרפואיים שעמדו בפניה, סובל המערער נכות בתחום הנפשי אם לאו, ולו על דרך ההחמרה. בתוך כך תשקול הוועדה בנסיבות העניין המיוחדות להם טוען המערער בדבר נוכחות במספר רב של אירועי טרור להיעזר במבחנים נירוי פסיכולוגיים ואחרים". (להלן: "פסק הדין").
3. הוועדה הרפואית לעררים התכנסה על פי פסק הדין ביום 31.1.12 ושלחה את המערער למבדק נירופסיכולוגי אצל הנירופסיכולוגית גב' איה גל. גב' גל כתבה בסיכום חוות דעתה:
"בנימין פרץ, בן 56, הופנה להערכה נירופסיכולוגית בשאלה של PTSD בעקבות חשיפה לפיגועים רבים בתקופות שונות.
בסולם ה-PTSD תופעות רבות אופייניות ל-PTSD. שיתף פעולה בבדיקה והשקיע מאמץ מתאים.

...

מציג אכן תמונה של PTSD. עם זאת, מהרקע עולה שהיו קיימות בעיות אישיותיות והתנהגויות קודמות. בנוסף, מדבריו עולה שנחשף לפיגועי איבה בטווח רחב מאוד של שנים, החל משנות ה-70, המשך בשנות ה-90 ואח"כ בשנת 2003, וגם מאופן דיבורו קשה מאוד להעריך מתי החלו התופעות הפוסט טראומטיות ולאילו מהאירועים לקשור אותן".

4. בדיונה המסכם קבעה הוועדה הרפואית לעררים ביום 17.4.12: "הוועדה עיינה בדו"ח נירופ", ד"ר איה גל מ-4.3.12. הוועדה התכנסה מהוראות פס"ד מ-1.12.11. לפי מבחני svtd בדו"ח התוצאות אמינות ללא התחזות. בסיכום מצינת הבודקת שקיימות תופעות שאופייניות ל-ptsd גם עם מבחנים וגם מהתובע עצמו היה קשה לה להבין לאילו אירועים בדיוק משיך את מצבו הנפשי. לציין שבבדיקת קלינית בועדה קודמת התובע בעצמו קשר את מצבו הנפשי עם פיגועים בשנות ה-70. נבדק בביטוח לאומי ב-2006 ותיק נסגר ללא קביעה של נכות נפשית. כ"כ הוועדה מצינת שאובחן עוד בהיותו בצבא כסובל הפרעות אישיות. גם לאחר התרשמות קלינית וגם לאחר בדיקה ניר' הועדה לא רואה סימנים שמצדיקים הנחת נכות נפשית בגין אירוע ב-2003".
5. המערער טוען כי טעתה הוועדה הרפואית לעררים מאחר שקבעה כי המערער סובל מתסמונת דחק פוסט טראומטית ועל כן היה עליה לקבוע את שיעור נכותו הנפשית, וככל שמצאה נתונים רפואיים מוכחים באשר למצב רפואי נפשי קודם, הייתה רשאית לנכות את הנכות הקודמת מן הנכות הנוכחית.
6. כן טוען המערער כי הוועדה הרפואית לעררים טעתה משלא הפעילה לטובת המערער את הספק העולה מכלל הנתונים שהיו בפניה שמא נגרמה למערער נכות נפשית בשל פגיעת האיבה מ-2003.
7. המשיב מתנגד לערעור וטוען כי הוועדה הרפואית לעררים יישמה את פסק הדין כהלכה, בכך שקבעה באופן פוזיטיבי היעדר קשר סיבתי בין הנכות הנפשית של המערער לבין פגיעת האיבה משנת 2003, מבלי שלדעתה התעורר כל ספק בעניין. לעמדת המשיב, ערעורו של המערער חותר תחת שיקול דעתה המקצועי-רפואי של הוועדה, בלא להצביע על טעות משפטית כלשהי בפעולתה.
8. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים החלטתי לקבל את הערעור, מהנימוקים הבאים:
9. לדעתי, הוועדה הרפואית לעררים לא קיימה את הוראת פסק הדין לפיה עליה להבהיר אם נוכח ממצאיה וכלל המסמכים הרפואיים שעמדו בפניה סובל המערער מנכות נפשית ולו על דרך ההחמרה כתוצאה מפגיעת האיבה מ-2003.
10. הוועדה ייחסה משקל רב לדו"ח של גב' גל וכן להתרשמותה הקלינית בבדיקתה את המערער בדיון מיום 31.1.12. בדיון זה רשמה הועדה ש"התובע מספר שכל הזכרונות של אירועים זה משנות ה-70". גם גב' גל ציינה שהמערער הזכיר את חשיפתו לפיגוע בשנות ה-70.
11. ייתכן שיש משקל לעמדתו הסובייקטיבית של מי שסובל מ-ptsd בקביעת מקורו. עם זאת, הדעת נותנת שיש חשיבות גם למסמכים הרפואיים שנרשמו לפני ואחרי מועד פגיעת האיבה, לצורך קביעת קיומו של קשר סיבתי, ולו על דרך ההחמרה, בין הפגיעה לבין הנכות הנפשית.
12. פסק הדין חייב את הוועדה להתייחס לכלל המסמכים והממצאים שלפניה. בפרוטוקול הדיון בוועדה מיום 31.1.12 מצוין כי תיקו הרפואי של המערער מקופת חולים מכבי וכן מסמכים רפואיים מד"ר אנה (מכפר שאול) ומד"ר בורדה, היו לפניה. הדיון של הוועדה אינו מתייחס למסמכים אלה, שמא יש בהם כדי לתרום לקביעת קיומו או היעדרו של קשר סיבתי, ולו על דרך ההחמרה, בין פגיעת האיבה מ-2003 לבין תסמונת PTSD, ממנו סובל המערער על פי קביעתה של גב' גל.
13. בנוסף לכך, הוועדה כלל לא דנה באפשרות של החמרת מצבו של המערער, כפי שהונחתה לעשות בפסק הדין, והיא אף לא דנה בנסיבותיו המיוחדות של המערער, כמי שנכח במספר רב פיגועי טרור.
14. אשר על כן החלטתי לקבל את הערעור ולהחזיר את עניינו של המערער לוועדה הרפואית לעררים, על מנת שתקיים את פסק הדין. על מנת שההכרעה בעניינו של המערער תהיה מיוסדת על תשתית עובדתית-רפואית מלאה, יהיה רשאי המערער לתמוך את עררו במסמכים רפואיים שטרם הגיש לוועדה.
15. הערעור מתקבל כאמור בסעיף 14 לעיל.
16. משיצג המערער באמצעות הלשכה לסיוע משפטי - אין צו להוצאות.
17. ערעור ברשות לבית הדין הארצי לעבודה תוך 30 ימים מיום המצאת פסק הדין לצדדים. ניתן היום, ג' אדר תשע"ג, (13 פברואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.